

Stvořitel

Rozhlédnete se. Uprostřed hor, pod tmavým převisem, stojí nedaleko hlubokého lesa malá bílá chaloupka. Poblíž zurčí dravý horský potok, a odnášeje přítomnost, rozbíjí ji na duhové střípky ve zpěvavých peřejích. Horský vzduch je modravý, ledový a chutná po borůvkách. Kocháte se nádherným rozhledem zalitým sluneční září, když tu náhle uslyšíte škrábavý zvuk. Na velký plochý kámen vyskočí zvláštní zvířátko. Má kočičí lebku a páteř, jezevčí lopatky, pažní, loketní a zápřstní kosti, vlčí hrudní kost, žebra, kyčelní a stehenní kosti, zbytek kostí bůhvíjakého původu. Kostřička se rozhlédne a pronikavě vypískne. Její zadní nohy jsou mnohem delší než přední, a tak se stvoření, když radostně vyrazí z kopce směrem k domku, cestou několikrát krkolomně překulí.

Kdybyste přišli trochu blíž k bílé chaloupce pod převisem, uviděli byste, že je celá poskládaná ze stovek dlouhých kostí, tisíců kostiček, statisíců zubů, drápků, krovek a tykadel.

Strýček právě jemným pilníkem dočišťoval umělecké dílo. Láskyplně zaobloval poslední ostré hrany, vtiskoval lýtkové kosti divokého prasete dokonalý tvar, aby ji bylo možno zasadit do lůžka připraveného kolenního kloubu. Fouknul, až se pilinky a drobné odštěpky rozletěly po místnosti. Kriticky se zadíval na své dílo. Zpoza dveří se ozvalo vypísknutí. Když Strýček nevstal, za chvíli se zoufalé pískání opakovalo; znělo trochu jako meluzína. Hadimrška zavěšený na lustru se rozhoupal a lehce mistra ťuknul do čela koncem ocasu. Strýček vzhledl k dvaceticoulovému kostěnému hádku s veverčí lebku a předními končetinami a povzdychl si. Vstal, s přehnanou opatrností odložil lýtkovou kost do truhly vystlané modrým sukem a otevřel dveře.

“Že ses taky ukázal!” usmál se na kreaturku s kočičí lebkou a příliš dlouhýma zadníma nohama.

Kostěné zvíře drželo cosi divoce se zmítajícího v tlamě a radostně pobíhalo z jednoho konce místnosti na druhý jako šílené.

“Aha, zase ti upadnul ocásek, co? No tak pojď, Pisklounku, podíváme se na to.”

Mistr z police sundal zelenavou lahvičku, několik kořenek a nevelký hmoždíř. Do něj sesypal potřebné ingredience a zakápnul esencí ze zeleného flakonu. Vše řádně promísil, až vznikla vazelinová čpící kaše, ze které se slabě dýmalo. Začal si hlubokým hlasem propěvovat. Pisklounek klidně stál na stole a čekal, až mistr dokončí přípravy. Ocas ležící opodál se co chvíli zavrtěl, takže vypadal trochu jako plazí bratříček Hadimršky.

Mistr jej uchopil mezi tři prsty a poslední obratel namáznul řádnou dávkou kaše.

“Co jsi zas vyváděl? Jednou ztratíš hlavu, blázníku.” Přiložil ocas ke křížové kosti a pevně přitiskl.

Pisklounek Strýčkovi odpověděl vážným pohledem tmavých důlků a nevinným zahoukáním.

“Teď si běž lehnout na Zahradu, do zítřejšího rána budeš v pořádku. A zase se někdy ukaž, darebáku!” zavolal za hopkajícím zvířátkem. Bylo jedním z jeho prvních výtvorů. Uklidil na polici hmoždíř s kaší, kterou lze nahradit kloubní chrupavky. Měla zvláštní vazebnou sílu a zároveň umožňovala tření. Mistr pohlédl k truhle. Ne, dnes už na vrcholném díle pracoval dost, mohl by pro změnu stvořit něco jednoduchého pro radost. Sáhł do obrovského vědra plného kostí, které stálo pod jediným oknem, a postupně rozložil na stůl lebku koloucha, hromadu obratlů a velké množství ptačích a hlodavčích nožek. S nepřítomným úsměvem na rtech začal beze spěchu pracovat.

První zářivé hvězdy z černomodrého nebe uviděly, že je Strýček s prací skoro hotov. Zasazoval poslední částečky na svá místa, dokončoval kostěnou mozaiku páteře tvora ne většího než liška. Nepřemýšlel, jak bude nové bytosti říkat - až ji poprvé ráno uvidí, bude znát její jméno. Byl zvědavý a těšil se. Vzal hotového mrtvého tvorečka do náručí a zadními dveřmi vešel do Zahrady.

Černá hlína vůkol tlumila kroky. Zahrada pod skalním převisem byla ponurá a temná, přesto v ní nevládla úplná tma. Bledé světlo měsíce se odrazilo od desítek malých přízračných květin; stonky vyrobené z jemných kůstek ptáčat i jiných mláďat, okvětní lístky z krovek brouků zlatohlávků, jiné z motýlích křídel a další v jemně ladících odstínech šedé a hnědé – z křídel nočních můr a průsvitných netopýřích blan. Úzké cesty sypané bělavým práškem, malé kamenné altány obklopené soustřednými kruhy plotů ze zaostřených klacíků a vidliček klíčnicích kostí malých hlodavců. Strýček své břemeno něžně uložil doprostřed jednoho takového kruhu. Kolem mrtvého zvířátka do země zabodal několik zaostřených smrkových větvíček. Celé místo jakoby pulzovalo nádechem tajemství, stíny ožívaly. Strýček se otočil: “Dobrou noc”.

Vracel se k domu, když uslyšel Kryšpínovo táhlé volání. Skoro metrový mýval seděl v černém stínu stromu nedaleko domku, lízal si zraněnou tlapku a v přestávkách žalostně volal. Strýček k němu přispěchal a prohlédl si břemeno, které Kryšpín přinesl. Na zemi před mývalem ležela dlouhá podivná kost, ještě obalená cáry páchnoucího masa. Trochu připomínala holenní kost vysoké zvěře. Mistr odtrhl zrak od fascinujícího nálezu a soustředil se na zranění malého přítele.

“Pojď dovnitř, podívám se ti na tlapku, a zítra mi ukážeš, kde jsi k tomu přišel.”

Po té, co Strýček ošetřil Kryšpína, věnoval se zkoumání zvláštní kosti. Zvířata mu občas přinesla ledacos, ale něco podobného ještě neviděl. Ohmatal její tvar, zhluboka k ní přivoněl,

jemně se jí dotkl jazykem. Okouzleně zavrtěl hlavou a prozatím ji odložil do vědra pod oknem.

Ještě než vlezl do postele, otevřel truhlu vyloženou tmavě modrým plátnem a láskyplně se zahleděl na rostoucí hromádku nádherných kostí. Jen krůček scházel, aby stvořil své vrcholné dílo.

Strýček se převaloval v neklidném spánku a ruce se mu zachvívaly, jako by je chtěl do něčeho zatnout. Pronásledoval ho sen, který se již poněkolkáté vracel. Zdálo se mu o kosti. Jedné jediné, krásné, jednoduché, účelné a naprosto dokonalé kosti. Poslední kosti chybějící k dokončení díla. Tvoření bylo tak náročným uměním! Skutečnost musela přesně odpovídat myšlence, obrazu v jeho nitru, jinak by nemělo smysl. Působilo mu krutá duševní muka, že až ráno procitne, nedokáže si vzpomenout na podobu ani tvar posledního článku logicky uzavírajícího kruh. Celistvost. Ohnal se rukou, jako by chtěl výsměšnou vidinu zaplašit a převalil se na druhý bok.

Pomalou hasnoucí hvězdy starostlivě nahlížely do světnice jediným oknem. Hadimrška se přeplazil přes ležícího mistra, ten se však ani nepohnul a dál klidně oddechoval. Strýček ve snu zkoumal věc, kterou přinesl minulého večera Kryšpín. Zdálo se mu, že jde lesem. Je úplně sám obklopen cizí krajinou. Volá v neznámém jazyce. Neodpovídají. Pocit úzkosti přerůstající v strach. Bloudění. Uplyne několik dní, den a noc se nezadržitelně střídá a pocit ztráty a strachu stále roste. Ztrácí naději. Děj trochu poskočí. Únava a bolest celého těla. Hlad. Strýček kulhá, modrá nateklá noha je zpevněná dvěma klacky a omotaná zbytky košile. Pulzuje tupou bolestí. Muž se opírá se o hůl a potácí se s vypětím dál. Musí se někam dostat. Nesnesitelná žízeň spaluje vyprahlé hrdlo. O chvíli později potkává Eramu, puma jej však nepozná a zaútočí. Vše se rozmaže v cákancích rudé barvy. Něco Strýčka napadne, ale když se ráno probudí, na nic si nevzpomene.

Zacvakání. Ozvalo se znovu, silněji a navíc zvuk připomínající bubnování prstů na desku stolu. Až na to, že těch prstů by muselo být několik desítek. Přestože se mysl ještě úporně snažila zadržet poslední cíp závoje odcházejícího snu, neustávající hluk definitivně ukončil Strýčkův odpočinek. Otevřel oči. Na postel se dychtivě snažila vyškrábat kostra. Lebka koloucha křečovitě klape zuby a hledí na Strýčka prázdnými očními důlky. Ucítí její radostné nadšení.

“Dobré ráno, Mine,” usmál se mistr a vysadil bytůstku na postel. Asi půl metru dlouhé tělo působilo trochu ještěřím dojmem, velké obratle dospělého jelena lemovaly dvě husté řady asi čtyřiceti nožek ptáků, hlodavců a malých šelem. I když byla každá z nich jinak dlouhá, celek působil jako kompaktní pohyblivý pás, který by měl zdolat nejednu překážku.

“Toto i všechna příští, přítelíčku Mine.” Zvykl si na tuto formulku. Pokaždé když novou bytost na Zahradě přes noc posedl duch a vdechnul jí život, Strýček ji pojmenoval, pozdravil a popřál štěstí do nového života.

O chvíli později už byl mistr připraven na cestu a provázen Kryšpínem odcházel z bílé kostěné chaloupky pod převisem. Malými lítacími dvířky ve velkých vstupních vratech vypelášil Min a vlnivým pohybem se vydal za nimi. Lebka koloucha cvakala zuby v pravidelně se měnícím rytmu. Min zpíval.

Z mlází, ze kterého vylétl vyplašený raroh, se se suchým křupáním a šviháním ohýbaných větví vynořil Strýček v doprovodu malé kostry a mývala. Kryšpín vzrušeně štěbetal, vybíhal vpřed a hned se zas vracel zpátky k pomalejšímu mistru, který rozhrnoval dlouhými pažemi křoví a protrhával kapkami rosy se lesknoucí pavučiny. Strýček cítil, že už jsou blízko a Kryšpín to potvrzoval. Po chvíli se ráz krajiny změnil, vešli do vysokého světlého lesa s občasnými slatinami, ze kterých se ozývalo kvákání rozespálých žab a

neúnavný monotónní koncert cvrčků. Jehličnatý hvozď byl plný vůně hub a smůly, bzučícího hmyzu a pátravých slunečních paprsků.

Muž ležel na břiše s jednou rukou pod sebou, druhou si chránil obličej. Napuchlé tělo bylo rozhodně starší než pár dnů, i když to bylo těžké posoudit, protože lesní mrchožrouti již vybrali svou daň a rezaví mravenci z nedalekého mraveniště také nezaháleli. Chyběla velká část zad, ruka a skoro celá noha. Do obličeje Strýček neviděl a tak zcela fascinován nálezem mrtvolu obrátil na záda. Zdálo se, že se kůže hýbe. Ostrými drápy na prstech ji rozřízl, aby zjistil proč. Pozorně si muže prohlížel, celý se vzrušením tetelil. Tak zvláštní zvíře! Jak dokonalá stavba, kosti křehké a přece perfektně účelné, elegantní. A barva, hmmm, vůně. Distingovaně olízl kus odkryté čelisti. A chuť! Zcela rozčilen otevřel kostěným výrůstkem na hřbetě ruky mužův hrudník a v posvátném vytržení do něj vnořil svou chitinovou tříprstou ruku. Ozvalo se krátké tlumené křupnutí. Mýval se lekl a o kousek poodběhl. Kostěný Min strnul se stisknutými zuby. Strýček vytáhl ruku z hrudi hnijící mrtvoly a vítězoslavně se usmál. Držel v ní jednu jedinou kost korunující dílo stvoření, nádhernou a jednoduchou kost.

Poslední mužovo žebro.